

Τὰ εὐχαριστήριά μου
'ς τὸ καινούργιο φόρεμά μου

Καλό μου φόρεμ' ἀγαπημένο
δὲν ξεύρεις πόσο σ' εὐχαριστῶ,
τὴν τόση ποῦκαμα χθὲς φυγοῦρα
σὲ σένα ὅλη τὴν χρεωστῶ.

Ὅσο τὸ σκέπτομαι, καμαρώνω.
τόσο μοῦ ἔρχεται εἰς τὸ νοῦ
ὅτι μὲ κάποια κρυφὴ μαγεία
ἢ κυρὰ ράφτρα ἢ Μαρριανοῦ
μέσα 'ς ταῖς σούφραις σου θά 'χη κρύψει
κανένα πράγμα σὰν χαῖμαλί
ποῦ εἶνε ἄξιον νὰ νικήσῃ
κάθε καρδοῦλα καὶ κεφαλὴ.

Μέσα σὲ τέτοιο μεγάλο πλῆθος
σὲ μένα στράφηκ' ἢ προσοχὴ.
Ὡ τὶ μεγάλαις τιμαῖς ποῦ εἶχα!
περιποιήσεις, ὑποδοχὴ!

Ἡ οἰκοδέσποινα ἐσηκώθη
 μόλις μὲ εἶδε εἰς τὴν στιγμὴν·
 καὶ ἔς τὴν μεγάλην τὴν πολυθρόναν
 κοντά της μὲ ἔβαλε. Τί τιμὴ!

Ὅλα τὰ μάτια μένα κυττάζαν
 καὶ ἐμειδιούσαν ἀπὸ χαρᾶς.
 Κάθε μου γνώμη σοφία ἦταν,
 κάθε μου γνώμη nec plus ultra.

Ὅλοι μὲ ἐθαύμαζαν μὲ ἐτιμοῦσαν
 ὅτι καὶ ἂν εἶπα ἦταν σωστό!
 Καλό μου φόρεμα ἀγαπημένο
 δὲν ξεύρεις πόσο εὐχαριστῶ!

Τί εὐτυχία, Θεέ, μεγάλη
 ἐδῶ νὰ ζοῦμε ἔς αὐτὴν τὴν γῆν
 ποῦ ἓνα ὕφασμα μᾶς δοξάζει
 καὶ ἔς τὴν σοφία μᾶς ὀδηγεῖ.

Ἐδῶ τὸ φόρεμα μόνον κρίνει
 καὶ τὰ προσόντα μας ἀριθμεῖ·
 ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἔς ἄλλα μέρη
 δίδει ἔς τὸ φόρεμα τὴν τιμὴν.

Ἐδῶ τὸ δένδρον δὲν τὸ τιμοῦνε
 ἀπὸ τὰ ἄνθη ἀπὸ τὸν καρπὸν,
 μόν' τὸ τιμοῦνε ἀπὸ τὴν φλουῖδα
 ναί, ἀπὸ τὴν φλουῖδα! ἅς τὸ εἰπῶ.

ΦΛΩΡΙΣ

